Прозорінь просені — небес безмежний повів —
Ще огорта тебе, моя земна красо,
Та клен охляв і не красується красоля
В ці дні — якісь непевні і раптові.

І зливи зав'язі, мінливі хмар плямки,
І контуром чітким окреслені споруди
Бринять на обрії, немов кришталь, ламкі
І передмість гаї курять червоно-рудо…

Злітає й гасне лист — жаріюча пір'їна,
І тихо падає й сідає на карниз,
А осінь слухає, як на злежалий хмиз
Лягає тиша чиста і первинна.